

Véresen komoly üzlet

[2014. február]

ELŐZMÉNY: VÉRESEN KOMOLY (ÉRZELMEK)

– Látod azt az eszelős szempárt? – kérdi Kálmán Major Richárdtól, a fejlesztési ügynökség igazgatójától.

A széles vállú és derekú, határozott tekintetű Major felhúzza a szemöldökét.

– Eszelős szempár? Inkább szerelmes szempár! A fickó bele van zúgva a hölgyikébe. Ennyi.

– A szerelem mindig megzavarja a tudatot, de olykor annyira elhatalmasodik a férfin, hogy az elkezdi átformálni a nőt. Ha hibás is a járása, ha kancsal is, a szerelmes férfi elméje tökéletesnek egészíti ki. Azt a lényt látatja benne, aki a másik fele.

– Tehát van olyan, hogy egy férfihez egyetlen nő való?

– De még mennyire!

– És tényleg azt keressük folyton?

– Az érzelemmel élők igen. Ám annyira nehéz feladat megtalálni, annyira nagy szerencse kell hozzá, hogy az elme, mint mondtam, becsapja a férfit. Elkábítja, hogy higgye azt, amit szeretne. Az ilyen kábult eszelősökből lesznek ősszel a kóborlók.

– Akkor is nők után kóborolnak?

– Nem nők, hanem egy nő után. Akivel nyáron azt hitték, hogy egészet alkotnak. Aztán a nő vonatra szállt, és hazautazott a férjéhez.

Vagy kijelentette, hogy csak megjárta az orgazmust, és továbbáll, mert már nincs kedve tovább próbálkozni. Vagy csak azért hagyja el a férfit, mert terhessé vált számára a nagy érzélem. Jó volt álmodozni róla, de az álom nem a valóság. A magára maradt férfi aztán elkezd kóborolni ott, ahol nyáron a nővel járt. Keresi, mi maradt meg a nőből, belőlük. Vagy, hogy mi kábította el. Ha ezt keresi, akkor az már a gyógyulás jele.

– És ha nem tud kilábalni a nőből?

– Akkor még decemberben is itt fog kóvályogni. Amíg le nem fagnak a lábai.

– És utána? Öngyilkosság?

– A szerelmi öngyilkosság már nem divat. Inkább pornófilmeket kezd el nézni éjjel-nappal.

– És mi van, ha a nő az, akit elhagytak?

– A nő érzelmei rugalmasabbak. Gyorsabban túleszi magát a csalódáson. Kivéve, ha azt a férfit veszíti el, akit gyermekei apjának szemelt ki. Régebben különben minden nő ilyen férfit keresett. Ma már nem. Ez nagyobb változást okozott az ország sorsában, mint ez az izé... ez a „rendszerelváltás”.

Ahogy elhagyják a Blaha Lujza sétányt, és elhaladnak a szabadstrand oldalánál, arcul csapja őket a forróság. A homokpart üvegesen szikrázik, a tó kékesen hunyorog a vakító napsütésben. A hatyúk a híd, az idetévedt párocskák a pavilonok árnyékában keresnek enyhülést. A felszínre úszó, széttárt kopolyával pipázó törpeharcásaktól úgy forr a víz, mintha a halak egy hatalmas, hevülő bográcsban készülnének levessé válni. Kuttyák figyelik ezt a kétségbeesett tülekedést. Szemük sóvár, de a fullasztó hőség lenyomja tagjaikat, nincs erejük vadászni.

Major izzad a szmokingjában, folyton papírsebkendővel törli a tarkóját. Kálmánon nincs zsír, ami megolvadhatna. A köröttük sertepertelő négy fotómodellen pedig ruha is alig van. Falatka bikinikben pózolnak. Közben szorgosan kattog a fényképezőgép. A fejlesztési ügynökség brosúrájához készülnek a fotók. A képeken rajta lesz Sóstó, hisz mégiscsak azt kell reklámozni, de a lényeg a lányokon van, mert a család kirándulását általában a család sofőre, tehát a férj tervezi, és a férfiakra a formás idomok nagyobb vonzerővel bírnak, mint tavon úszkáló kecses hatyúk, derékig érő fehér fűben pompázó szelídgesztenye ligetek, vagy háromszoros spirálban csavarodó óriás-vízicsúszdák.

Kálmán azért lesz benne a reklámfüzetben, mert régimódi úriembernek látszik (és voltaképpen az is), aki ezáltal hasonlít arra a nyárligeti íróra, aki valamikor itt Sóstón, a Svájci Lakban töltötte előszeretettel a nyarait, s így most alkalmasnak kínálkozik arra, hogy marketingkampány része legyen.

A szigeten elviselhető az idő. A tó közepén nem melegedett még fel a víz, az itt megsikló szellők tudnak hűvösséget szállítani. És a szigetet betakaró olajfák is felfogják a napsugarakat. A stégeken családok áztatják a lábukat, a fagyaltos tricikli csengője vidáman csilingel. A fotómodellek párosával állnak föl, egymás felé dőlve keretes plakátokat tartanak a nyári színház idei programjával. Kálmán sétapálcájával rájuk mutat. Major igazgató meg csak ott áll szerep nélkül. De ez a könnyűvérű felesége által megalázott, egyszerre dölyfös és bizonytalan ember minden képen rajta akar lenni. Mintha a nyomdagép megsokszorozhatná tekintélyét.

– Tudja, miért szeretem ezt a szobrot? – mutat Kálmán a sziget közepén lévő dús idomú nőt ábrázoló, egészalakos aktra.

– Mert a nemiség együtt van benne jelen az anyasággal?

– Azért, mert látni rajta a testi szerelem első ébredését. Nézze csak, az ágyékánál és a mellénél hogy fénylik!

– Nyilván sokat fogdossák.

– Úgy van.

– Lehetek felnőtt férfiak is.

– Ugyan! Azok szégyellenék. Meg feltűnő is volna. De ha egy kisfiú tapogatja, ismerkedik vele, azt viccesnek tartják. Persze, a legkevésbé sem vicces ez. Nagyon is komoly érzelmek ébredését jelzi. Véresen komoly érzelmeké!

A Svájci Lak teraszán nyársra húzott kacsák illatoznak. A séf sörrel öntözgeti őket, ropogós és márványos lesz tőle a bőrük. Egész nézőközönség nyeli a nyálát.

Major pálinkázik. Kálmán fröccsöt szagolgat. Egy időben divat volt lenézni, kocaivóknak tartani a fröccsistákat. Kálmán tudja: a szénsav nem elnyomja, hanem kiemeli a bor valódi énjét.

– Mikor lesz kész? – kérdezi Major a pincért, és a faszén felett forgó madarakra mutat.

– A jó sütés lényege a lassú sütés. Legalább fél óra kell még.

– Az sok. Akkor inkább egy steak-et.

– Azonnal készen lesz. Jól átsütve, mint mindig?

– Természetesen.

– És önnek? – fordul a másik vendége felé.

– Egy steak nekem is jöhet – feleli Kálmán, bár gyomrát már beprogramozta, hogy várnia kell még félórát az eufóriára. – És mondja meg a séfnek, hogy fokhagymát ne tegyen rá! Egy mákszemnyit se!

– Úgy lesz. És a húst, gondolom, jó vérezen kéri...

Kálmán elengedi füle mellett a szemtelen bizalmaskodást. Fapofával bólint.

Az egyik emeleti szobából civakodás hangjai szűrődnek ki. Mindenki figyelni kezd. Kirschbach autókereskedő szakít éppen a szeretőjével. A férfi impotens, és folyton azt reméli, egy új nő képes lenne visszaadni férfiaságát. De ez eddig még egyiknek sem sikerült.

– Miért nem vesz be Viagrát? – kérdi Major.

– Szívbeteg. A halálát jelentené – mondja Kálmán, aki minden sóstói és nyárligeti hírek a tudója.

Hallgatnak. Major arra gondol, a feleségének vajon élvezetet okoznak-e a félrelépései, vagy csak a szabadságát akarja demonstrálni velük. Kálmán arra, hogy a híres nyárligeti író valahol azt mondta, a legszebb halál a szexuális kék tetőfokán szívrohamot kapni.

„Micsoda marhaság!” És Kálmán elképzeli, amint Csibivel szerelmeskednek, s egyszer csak egy hideg szőrös test terül ki a lány gyermekien bársonyos bőrén.

„Istenem, Csibi...” Hány és hány lánynak hatolt azóta az ölébe vagy a nyakába, és még midig nem tudja elfeledni Csibit. Soha nem fogja tudni elfeledni. „Vajon mi lehet Csibivel?”

„Vajon mi lehet Kálmánnal?” – kérdi magában Csibi a Nordic Adventurer luxushajó fedélzetén, mikor Szentpétervárt elhagyva kifordulnak a Néva torkolatából, és Kronstadt, vagyis egyúttal Stockholm felé veszik az irányt.

Bolond a nyári időjárás itt fenn északon. Néha egészen meleg van, fürdőruhában lehet sütkérezni a fedélzeten, és a nap éppolyan hamar megkap, mint a sóstói strandon. Aztán jön egy jéghideg eső, aztán megint a ragyogó nap, de már erő nélkül, hideg, fehér fényzőnnel. Csibi vágyik Sóstóra. „Ott most biztos, majd’ elégnék az emberek, ám ahogy az este szétterpeszkedik a városon, magával hozva nedves hűvösségét, rikoltó madarait és az ember örök félelmét, hogy vajon nem ez lesz-e az utolsó éjszaka, vajon ki fognak-e nyílni újra a szempillák az után a megfeszíthetetlen, tetszhalott állapot után, melyet úgy hívnak: alvás, igen, abban az egyszerre megkönnyebbülést és homályos félelmeket hozó órában olyan jó lesz majd a társhoz bújni. És ott megpihenni.”

Itt a hajón ez nem lehetséges.

Nappal a test nem a hőségétől, hanem a hőingadozástól fárad el. Ami megfázással is jár. (Csibi május óta nem tud ebből kigyógyulni. Egész télen ellenállt a szervezete, de megbetegedett, mikor az első derűs napon ledobta kabátját.)

Az éj pedig semmiképp nem lehet pihentető, mert nincs is éj. Mikor a régi nap átfordul az újba, még újságot lehet olvasni a szabadban. A fehér éjszaka, az nem éjszaka. Az ember berántja a kis függőnyt a kajütáblakon, párnát húz a fejére, és elkezd birkózni az alvásért. Mikor megunja a birkózást, akkor kijelenti, hogy itt az ideje felkelni. És kóvályogva elindul egy kávéért a büfébe. (Híg lötyt a skandináv kávé.)

A téli hajóutakat jobban szereti. (Csak a téllel meg az a baj, hogy nagyon nehezen akar véget érni.) Olyankor fényárban úszik a nagy, Északi Velence, a Nyevszkij Proszpekt, a Téli Palota és az Admirális fényei a Néva lomha hullámain prizmaszerű fényekké törnek, majd visszatükröződnek a hajó oldalán, mintha gyermekkori varázstávcsovel látnánk őket. A Finn-öbölbe érve Kronstadt erődjének fényei fonják körül az úszó szállodát, majd a katonavárost elhagyva jobboldalt feltűnnek Helsinki, balra Tallin fényei. A fedélzeten matrózgúnyába öltözött zenészek húzzák a svéd polkát, miközben a pincérek fahéjas olasz forralt bort kínálnak az utasoknak. Csibinek ilyenkor az a feladata, hogy a hordó nagyságú termos mellett áll, és mosolyog. Csibinek voltaképpen mindig ez a feladata. Mosolyog a kapitány mellett, mikor az kézfogással üdvözlő a fedélzetre lépőket, mosolyog a konferanszié mellett, és kihúzza a zsákból a nyerő számokat az esti bingo-partin, egy műnapraforgót magasra tartva (ez azért kell, hogy az eltévedtek visszataláljanak a csoporthoz) mosolyog az idegenvezető mellett, mikor az a Nobel-díj kulisszatitkairól beszél a stockholmi városháza előtt, és mosolyog a biztonsági őr mellett, mikor az a holtreszeg, magát összevétel és összehányó vendéget megragadja, és elviszi a kabinjába. Csibi hostess. Pedig eredetileg tányérmosónak vették fel. De egyetlen tányért sem mosott még el itt. Mert a női szépség tőke, nem szabad kihasználatlanul hagyni. Nem szabad elrejtteni. Csibi tetszik is mindenkinek. Amikor az első egyedül utazó férfitől ajánlatot kapott, meglepődött. Amikor a másodiktól, meghatódott. Aztán kezdte idegesíteni a sok ajánlat. Mert Csibinél minden magányos turista próbálkozik. (Néha még nők is.) Mostanra már megsértődne, ha valamelyik nem akarná elnyerni a kegyeit. Csibi folyékonyan beszél már svédül meg oroszul, és a fizetéséből meg a borralókból vett magának egy házat Nyárligeten. (Hogy a gazdag szüleinek megmutassa: a saját lábán is meg tud állni.) Az ügyletet a szülei bonyolították le. Ő még sosem járt abban a házban. Fél hazamenni, mert fél, hogy újakezdődne a dolog közte és Kálmán között. Az pedig nem lehet. Nem lehet!

„Á, nem lehet!” – mondja magában Kálmán, és megrázza a fejét. Egy szőke lányt figyelt eddig a Svájci Lak teraszáról, akiről egy pillanatra azt hitte, hogy Csibi. (Kálmán egy pillanatra minden vékony, szőke lányról azt hiszi, hogy Csibi érkezett vissza.) A lány közelebb jött, beállt a víztoronybeli fagyaltozónál kanyargó sorba, és így már láthatta Kálmán, hogy persze, nem Csibi az.

– Mi az? Nem ízlik? – kérdezi Major, és szuszogva tömi magába a húst.

– De igen – és Kálmán lassan, mintha karcsú hetéra nyakát akarná csókolni, a tányér fölé hajol egy falatért.

Kálmán utálja a sietséget, a habzsolást. Úgy tapasztalta, mindenkinek ugyanannyi boldogság- és élvezetadag került kiporciózásra születésekor, s aki gyorsan föléli ezt, az meghal. (De ha ez rá is vonatkozna, igen ritkán részesülhetne örömben, hisz már eddig 122 év telt el azóta, hogy a világra jött.)

A bárasztalon egy kristály amforában zöld citromgerezdek úsznak, a napfény megcsillan rajtuk. És a sütemények cukormázán is. Olvadni kezd a világ. Major rágyújt egy szivarra, és Kálmán élvezettel szagol bele a füstfelhőcskébe. Az égen is kis felhők. Ármények a parkban valószínűtlenül nagy, nyújtózó állatokat mintáznak. Például egy medvét. Aki egy emeletes fagyaltot tartó szőke lányt bámol. „Igazán figyelemre méltó az a lány mégis.”

Sötétedésig követi a lányt. Hogy az észrevegye-e őt, az nagy dilemma. Mert ha igen, akkor a lány vagy megzavarodik és elszalad, vagy kacéran továbblépkedve üzen: hajlik a dologra. Arra, ami a világból elmúlás közös fájdalomán kívül talán a legjobban összeköti a férfit és a nőt. És Kálmánnak általában nincs ellenére az enyelgés és a szeretkezés. De most csak vér kell neki. Friss, fiatal vér. És sok!

Az alkalmas pillanat végül akkor érkezik el, mikor a lány befordul a Valentina Motel felé. Ez a létesítmény valamikor a nyárligeti KISZ üdülője volt. Közepén lángot mintázó emlékmű állt, mely a Pinochet által megnyomorított chilei nép iránti örök szolidaritást jelképezte. Ennek már csak a romjai láthatók, de megvannak a lángszobor mint táborúzó köré épített bungalók. Köztük, hogy a bungalósor kanyarodni tudjon, mindig egy lépésnyi rés.

Az egyikben várakozik Kálmán. A motel csendes. Egyedül a közösségi terem előtti placcon csattognak a biliárdgolyók.

A lány az automatából vesz egy italt. Kartyol, körbenéz. Elindul szobája felé. Kálmán szemfogai kiemelkednek. A lány nem siet. Miért is sietne? Minden egyedül töltött éjszaka elvesztegetett idő. Kálmán megragadja a bungaló szegélyécét, hogy kirobbanjon áldozatára, ha az megfélemlő távollásba ér. És akkor egy férfi lép oda a lányhoz. Bizalmasan átöleli, látszik, találkoztak már. Együtt indulnak tovább. A férfi súg valamit a lány fülébe. Az felnevet. A férfi megint súg. A lány megáll. – Azt nem! – mondja, és meglöki a férfit. Szóváltás. Egyre ingerültebb. Végül a férfi megvonja a vállát, és elmegy.

Kálmán megkönnyebbülten sóhajt, aztán megkeményednek a vonásai, és újra felveszi a támadási pozíciót.

– Szép kis mézszáromunkát végeztél! – mondja Major az erdei tornapálya padján kezét-lábát szétvetve pihegő Kálmánnak. – Tiszta vér a ruhád. Ha elkap egy rendőr, nem fogunk tudni megint kihozni. Egyre gondatlanabb vagy.

– Követtél?

– Igen. És te nem vettél észre. Csak a lányra figyeltél. Mondom, hogy gondatlan vagy. Öregsze!

– Lehet – mondja Kálmán, majd felbűfög egy nyelet vért, ami a szája szegletében kezd el szivárogni.

– Rosszul vagy?

– Tele vagyok.

– Gyere el hozzám. Itt lakom a közelben. Belefordulsz a jakuzzimba, és addig lebegsz benne, még le nem ázik rólad minden mocskok.

– A ja-a-a-kizzu nem jó. A bu-u-u-ugyborékolástól viszketni kezd a fülem.

– Akkor a bugyborékolást kikapcsolom. Na, állj fel szépen, remélem, nem várod el, hogy támogassalak.

Reggel fáj a feje. Nem a gerincvelőig hatoló sajgással, mint egyszer, mérgezés után, csak olyan tompa, kellemetlen homlokszorítással, mely idővel mégis kibíratatlanná válik. Ilyen volt az a fájdalom, amit átvett Csibitől, majd, ha szerelmük már nem bírta nélkülözni az egymásba olvadást, vissza is adott neki. Adták egymásnak az örömet és a fájdalmat, mintha a sors küzdene az ellen, hogy a boldogság beteljesedhessen.

De a mostani fájdalom nem Csibitől ered. Egy kávé helyrehozza Kálmánt. Bár beesett arcán ez nem tükröződik.

– Mi a helyzet? – kérdi Major.

– Megvagyok.

– Ez nem volt valami meggyőző. A gyomrod?

– Rendben vagyok. Nem fáj semmim.

– Csibi kísért megint?

– Nem tudom kiverni a fejemből, az igaz.

– Tudsz róla valamit?

– Egy svéd tengerjáró hajón van. Hostess. Meg modell.

– Hiszen te is az vagy! – mondja nevetve az igazgató.

– Hát, igen... – feleli Kálmán keserű mosollyal. – Lesz még reklámmunka?

– Egyelőre nem. Miért? Kellene?

– Kellene. Sürgősen.

– Halljam, mi a gond?

Kálmán tölt magának még egy kávé, megissza, tör a kifliből, és a tönkrejutottak örök szegényével mondja:

– Ki fognak lakoltatni. A bujtosi házamat meg dobra verik.

– Hitel?

– Tízmillió. A felét feléltém, a másik fele meg elment felújításra. Már nem lehetett halogatni.

– Milyen hitel? Deviza?

– Svájci frank.

Kálmán torkán megakad a kiflívég. Köhögni próbál, amiből nyögés lesz.

– Hát... Valamit majd csak kitalálunk... – próbálja Major színtelen hangon bátorítani, de ösztönösen hátrébb húzódik, mintha a szerencsétlenség ragályos volna.

– Ragályos a nevetésed – mondja Ingmar Csibinek, és nagyot csap a fenekére. Az északiak nem könnyen megnyíló népség (kivéve, ha vodkát isznak, akkor hamar megnyílnak, viszont el is állatiasodnak), de Ingmar más. Koppenhágában McDonalds-bohócként kereste kenyerét, és szerette ezt a munkát. A hajón ő a zenekar dobosa. Ha éppen nincs fellépés, akkor is pörgeti az ütőket, tamtamozik az ebédlőasztalon, és csapkodja a személyzet női tagjainak hátsó felét. Ez jár neki. Elvégre dobos. És jópofa. Csak az új lányok szoktak néha megsértődni, azok is leginkább akkor, ha a fenékcsapkodásnak nincs folytatása az ágyban.

A személyzet négy-öt-hat hónapra szegődik el. Ennyit természetesen nem lehet szex nélkül kibírni. Az első héten kialakulnak azok a párok, akik a szerződött idő alatt kedvük lelik egymásban. Ez nem igen számít megcsalásnak. S mivel az otthon maradt házastárs is többnyire hajón szolgált korábban, tisztában van vele, hogy párja mással hál esténként. Ritka a válás emiatt. (Bár előfordul. És volt már emberölés is.) Megcsalás az, ha a viszony folytatódik a szárazföldre visszatérve is. Vagy ha valaki a hajón váltogatja a partnerét.

– Ragályos a nevetésed – mondja Ingmar nevetve Csibinek. – Fel kéne írni téged depresszió ellen.

Ingmar depressziós. Azért van mindig jókedve, hogy megtévessze saját magát. Ha sikerül, olyankor őszinte a jókedve. Mint most is. Még a szex az, ami képes háttérbe szorítani a férfi eredendő levertségét. A jó szex.

– Dédnagyapám ebéd után mindig azt kérte – mondja Csibi, miközben turbánt fon vizes haja fölé a törülközőből –, hogy lúdtollal csiklandozzam a talpát. Addig, míg el nem fárad a nevetéstől. Utána szépet álmodott.

– Az én dédnagyapám istállóban dolgozott – meséli a dán. – Olyan szegények voltak, hogy a lovak zabjából lopták el a lepénynek valót. Egyszer jött a dán király. Felsorakoztak a cselédek. Tiszta ruhában. A király kérdezte, hogy megy a soruk. Bólogattak, hogy jól, minden rendben. A dédnagyapám viszont bevallotta, hogy majd' éhen nem döglének. A király nagyon felháborodott. Adott a cselédségnek ezer koronát, és szigorúan megmondta a birtokosnak, hogy bánjon emberségesebben az alkalmazottaival, vagy mind ki fognak szökni Amerikába, és itt marad munkáskéz nélkül. A birtokos bólogatott. Aztán még aznap este elzavarta dédnagyapám a feleségével és a csecsemő gyermekével együtt. Dédnagyapám akkor egy halfeldolgozóban kapott munkát. A halak fejét meg uszonyát seperte össze a darabolók futószalagja alatt. A halhulladékból otthon levest főztek. Ekkor jött az első világháború, Dánia semlegesnek nyilvánította magát, de ő, mivel balszerencséjére Flensburgban született, hivatalosan német állampolgárnak számított, így nem kerülhette el a sorozást. Járt a keleti hadszíntereket, és küldte haza szépen a zsoldját. Míg Lembergél orosz fogságba nem esett. Itt nem ment rosszul a sora. Kiderült, hogy ért a lovakhoz, hát istállóba került. Ahogy kitört a bolsevista forradalom, azonnal a vörösök mellé állt. Végigharcolta a polgárháborút, részt vett Moszkva védelmében. Egyszer ő segítette föl Trockijt a nyeregbe. '21-ben aztán hazajött. A felesége közben itthon összeszúrta a levet egy kántorral. Dédnagyapám bánatában felakasztotta magát. De a kötél elszakadt. Ekkor elment a kocsmába, és vett egy hordó pálinkát. Pénze volt, mert hozott haza arany ékszereket, amit a Frunze elől Odesszán keresztül nyugatra menekülő wrangelista burzsujoktól zsákmányolt. Megvette a pálinkát, és halálra itta magát. Nincs kedved egy jó alapot szexelni? – kérdi Ingmar, és a várható élvezet reményében a nyakát kezdi vakarni.

– Gondoltam már rá, hogy kéne – kapja föl a fejét Csibi, majd folytatja a körömfestést –, de nem tudom, hogy igazán akarom-e. Meg nagyon rég csináltam már. Elfelejtettem, hogy kell.

– Azt nem lehet elfelejteni. Vagy ha igen, majd én emlékeztetek rá.

– Jó, nem bánom – csavarja vissza a lány a lakk kupakját, és lelöki köpenyét, lehúzza bugyiját. – Elég szőrös vagyok itt, nem baj? –

mutat ágyékára.

– Neeem, ellenkezőleg.

Ingmar nyalogatni kezdi Csibi mellbimbóit, a nyakát harapdálja, viccesen fojtogatja. Mikor letudottnak gondolja az előjátékot, behatol a lányba. Lehunyja szemét az élvezettől, de ahogy kinyitja, ki is fordul a lányból.

– Veled mi van, baby? Nem jó?

– Nem érzek semmit.

– Nem ingereltelek fel eléggé.

– Lehet.

– Most legyen úgy, hogy miközben benned mozgok, simogatom a csiklódát.

– Jó, próbáljuk meg.

A kísérlet nem hozza meg a kellő eredményt. Csibi halkán szisszenget.

– Hagyd abba, túl kemény az ujjad végén a bőr.

– Azért, mert folyton a dobütőt szorítom.

– Hát igen.

– Mi lenne, ha négykézláb állnál?

Csibi felkőnyököl a kajütáblak párkányára. Lábaik szétveti. Ingmar gyors lökésekkel igyekszik izgalomba hozni a lányt. Csibi most sem érez semmit. Aztán eszébe jut valami:

– Várj! Van itt a hajón valahol egy lúdtoll?

– Van! – mondja Ingmar, és rögtön megérti a másik szándékát. – A lakosztályok párnája azzal van kitömve. És biztosan van belőlük most egypár a mosodában.

A dobos felkapja nadrágját, ingét, kipattintja bicskáját, s elrohan. Egy perc sem telik bele, már meg is érkezik a zsákmányával. Nem egy egész lúdtoll, de van rajta pihe elég.

– Lassan, óvatosan! Először a csiklóm környékét! – irányítja Csibi, s már a tollpihék első érintésére bizseregni kezd a hátán a bőr.

Aztán az egész testén végigrohan az inger. S mikor Ingmart is magában érzi, a kéjtől nem kap levegőt.

Pilledésükből a hangszóró Abba-egyvelege rázza fel őket. Az egyveleg azt jelzi, hogy a kapitány nemsokára vacsorához fogja invitálni az utasokat, a vacsora alatt pedig a zenekarnak már játszania kell. Ingmar szedelőzködik. Megsimogatja Csibi hátát.

– Jól vagy, baby?

– Jól vagyok. Nagyon is jól. Orgazmusom volt, és mégsem fáj a fejem.

– Miért? Ilyenkor szokott?

– Igen.

Csibi újra kibámul a hajóablakon. A sötétség még nem teljes a tenger fölött. A horizonton túlra bukott már a nap, de a Föld roppant tömege által eltérített sugarai lilás fénybe vonják a hullámozó vizet. És az egyik hullám tetején egy ágas farönk. Rajta pedig egy könyörgő szemű, kétségbeesve kapaszkodó kis állat. Egy mormota. Vagy egy Atlantisz felé haladtában eltévedt lemming.

– Szegény...

– Mi a baj?

– Semmi – feleli Csibi, s már nem látja a kis állatkát.

Az augusztus huszadikai nagy bujtosi ökörsütés botrányba fulladt. Már az felbőszítette a népet, hogy a város – most először – pénzt kért a peccenyéért. Amikor pedig azt látta a tömeg, hogy a gusztusosabb, zsirosabb falatokat soron kívül a VIP-sátorba küldik, megrohanták a konyhát. Az ökröt leszakították a nyársról, így az félig sülten meghempergőzött a porban. Ehetlenné vált. Ekkor egy nagyszájú asszonyosság fakanállal kitaróan verni kezdte a pénztárgépet, s mikor a figyelem végre rá irányult, kiadta a jelszót: a fejesekekhez!

A város vezetői azonban ekkorra már a polgármesteri hivatal mikrobuszában ülve, tisztos távoból szemlélik a végkifejletet, vagyis hogy a tömeg tényleg elindul, félúton azonban irányt változtat, a színpadról ugyanis Nótár Mary selymes hangja kezdi betölteni a teret, s ez a bosszúvágynál is csábítóbb.

– Hogy tetszett? – kérdi a kezét hátulról Kálmán vállára téve Major.

– Szervusz. Az énekest vagy a rendbontást kérdezed?

– Rendbontás? Nem inkább forradalom?

– Egyiket sem szeretem.

– Pedig az embernek időnként állást kell foglalnia.

– Kortes lettél?

– És ha igen?

– Kinek?

– Magamnak.

– Melyik párttal paktáltál le?

– A sajátommal. Éppen ez a lényeg! Az emberek utálják a régi pártokat, korrupt, haszonleső bagázsnak tartják mindegyiket. Van hát egy úr, amit kitölthetünk.

– A parlamentbe akarsz bekerülni?

– A következő országgyűlési választásig még sok idő van. De az önkormányzatiig már csak öt hónap. Addigra egy ütőképes, fiatalos helyi szervezetet építhetünk föl. „Mi, nyárligetiek!”

– Kik azok a mi?

– „Mi, nyárligetiek!” Ez a szövetségünk neve. És hogy kik vannak benne? Nagyon sok köztisztelőben álló polgár. Munkások, diákok, értelmiségiek. És vállalkozók. Sikeres vállalkozók!

Kálmán tudja, hogy a várost jelenleg irányító koalíció strómanjai felvásárolták a Mária Oltalma út menti szántó földet, melyen hamarosan kezdenék a parcellázást. Majornak viszont – a keresztfia nevében – a békásbokori részen vannak területei. „Tehát Major úgy látja, van még esély, hogy a saját, olcsón megszerzett földjén méregdrága építkezési telkeket alakíthasson ki!” – szűri le a másik tervének a lényegét.

– Szóval úgy! „Mi, nyárligetiek!”

– És különösen sóstóiak! Mert én a sóstói körzetet akarom megszerezni. Hisz ott lakom születésem óta. Minden ösöm...

– Igen, természetesen.

– Számítunk rád is.

– Ráám? – kérdi Kálmán, és megremeg a gondolatra, hogy a politikával, ezzel a gomolygó, szűrős, tisztátalan valamivel kapcsolatba

kerüljön.

- A kérdés az: fel tudsz-e vállalni egy nemzetileg elkötelezett, keresztény erkölcsi talajon álló szervezetet?
- Hát... Ha muszáj. De ne próbálj megfűzni. Nem leszek képviselőjelölt.
- Persze hogy nem. Te ahhoz túl sérülékeny, költői, romantikus lélek vagy. De tudod, mi az az „endorszment”?
- Nem.
- Pedig magad is csináltad már. A brossura elkészítésénél.
- Reklám?
- Az ismertség, az emberek általi elfogadottság felhasználása egy ügy érdekében. Ott leszel, velünk, amikor szórólapot osztunk a Pázmány téren, és ott leszel a plakátunkon is, a héttérben, és elkíséred az egyik aktivistánkat kopogtató cédulákat gyűjteni. Ilyenek.
- Nem is tudom...
- Kérted, hogy szerezzek neked munkát. Ezt tudom ajánlani.
- A politikától én mindig tisztas távolságot tartottam.
- Mennyi hitel is van a házadon?

Novemberi szelek lúdbőröztetik a Pázmány tér pocsolyáit. A vadgesztenye levelek nem bomlanak le a hideg vízben, és nem is festik meg azt, csak csillognak hiábavalóan. Az ősz a végét járja. A főtér borzas, öreg galambjai megbújnak az ereszek alatt, és csak néha néznek körbe álmos, fennakadó szemmel.

A város mégis forrásban van. Ideiglenes standokon aláírásokat gyűjtenek politikai céllal, a színpadon négy párt és három választási szövetség vezetője igyekszik ugyanazokat az ígéretek más és más formában előadni, majd rövid jelzőkkel tehetetlennek és tisztességtelennek minősíteni vetélytársait, végül egy – akár mindezekről független – poént elsűtni.

Major Richárdnál van most a szó. A jelenlegi vezetést kritizálja, akik ötven évvel vetették vissza a város fejlődését, amely folyamatot csak ők tudják megfordítani, de úgy, hogy „Debrecen a nyomunkba sem ér!”.

– Mi nagy dolgokra pályázunk, és a fociban sem kispályázunk! – fejezi be Major, és jobb kezét, mintegy tisztelgést (önmagá előtti tisztelgést?) imitálva fölemeli, ami jel Kálmánnak: kezdheti a tapsot.

És Kálmán valóban a tenyerébe csap, s míg csatlakozásra felszólítólag körülnéz, arcán elégedett mosoly sugárzik. („De nagy marha vagyok!” – mondja mégis magában.)

Kálmán tegnap reggel ároktisztítással kezdett. Major és ő vadonatúj benzinkutas munkaruhát húztak magukra, miáltal úgy néztek ki a rongyos közmunkások között, mint a földönkívüliek.

Az árok döglött állatokkal és háztartási szeméttel volt tele. Major hamar megunt. Kimászott, hangtölcsért vett a kezébe, és a közmunka fontosságáról és kiterjesztéséről kezdett szónokolni. A munkások lehurrogták, hogy inkább segély kellene. Erre a pártelnök az iskoláztatási és gyermeknevelési támogatás felemelésére tett ígéretet. Majd illatos dohánnyal kínálta meg az embereket. Közben a vállukat csapkodta.

A kortestúra következő állomásaként az ököritavi sonkafüstölő fesztivált látogatták meg. A sonka már bepácolva, a füstölőben függött, mikor ide megérkeztek, munkát tehát nem kellett imitálniuk. Major a sertésenyésztés támogatására fordított nevétségesen kevés kormányzati támogatásról beszélt, valamint hogy rég észre kellene már venni: az Európai Unió sertéshús-piacra telített, kitorés keleti irányba lehetséges, Oroszországban, a kaukázusi és az arab országokban kell új sertéshús-piacok után kutatni.

Kálmán megcsóválta a fejét, ami nemcsak Major sületlenségének szólt, hanem a mindent átható fokhagymaszagnak. Pedig a húst szereti. Nem falja úgy, mint az évszázados éhezés után húsmámorba zuhant vidéki nép, de egy ropogós kérgű, belül a csontnál mégis lágyra és véresre hagyott oldalasnak nem tud ellenállni. Szereti a fűszereket is. Ahogy a méregerős szentesi cseresznyepaprika lemar a torkáról minden lepedéket, ahogy a kömény édes-selymessége minden nyeléskor újra és újra megjelenik. Ám a fokhagymát gyermekkora óta ki nem állhatja!

És most itt vannak a Pázmány téren. Politikai talk-show taps- és arcbérencekkel. De szerencsére már vége. A szereplők kezét fogják egymással, mosolyogni próbálnak, amiből persze vigyorgás lesz.

Major leugrik a színpadról, jobbról belekarol Kálmánba, balról pedig egy Imola nevű fitneszoktatóba, aki arról nevezetes, hogy elzárándokolt a jeruzsálemi Szent Sírhoz (Tel-Avivig repülőgéppel ment, utána gyalog), ott megvilágosult, s erről írt egy könyvet.

Kálmán szívesebben lenne közösen. Imola, az arcára rakott kencefice ellenére, igazi nő. Csípője és melle van, mely úgy inog, akár az elefánt háttára rakott gyapotbálák. És szép hosszú a nyaka. Gusztusos erekkel. Kálmán elképzeli, ahogy Imola feje, miután megcsapolta a nőt, sápadt csodálkozással néz a világba, úgy, mint a mérges almát éppen kiköpő Hófehérke. Nem tudja levenni róla a tekintetét. Szájában összefut a nyál.

– A lábad, emeld a lábad! – mondja neki Major, mire Kálmán visszaérkezik a valóságba. És azonnal meg is retten: a katolikus templom előtt állnak.

Ijedten hátranéz, menekülő utat keresve, de a szövetség hívei hézag nélkül veszik körbe őket, és Major is erősen szorítja a karját.

Kálmán az elképzelt iszonyat előszelével fejében lépi át a templom küszöbét. Megszólal a harang.

Az első sorban ülnek. A teljes vezérkar. És köztük Kálmán. A fotós buzgón készíti a képeket az őszinte áhitatot magukra erőltetni igyekvő képviselőjelöltekről.

- Mennyi? – kérdezi Majortól.
- Mi mennyi?
- Mennyi ideig tart még?
- Micsoda?

– Hát a... a... ssszent... miss...se... – ejti ki a szót, s közben mintha rozsdás szeget szűrnék át nyelvét.

– Szedd össze magad! Még igazából el sem kezdődött – mondja a vezér, és gúnyosan néz emberére.

Kálmán behunyja szemét, egyenletes rekeszizom-légzéssel igyekszik nyugtatni magát, mint mikor áldozatra vár, s az gyanút szimatolva meglassítja lépteit. Orrát véres prüszkölés izgatja. Pedig nem hordoznak körbe füstölő tömjént. De ez a fokhagymánál is borzalmasabb anyag úgy beleivódott a padokba, a falakba, hogy érződik a szaga. Kálmánnak folyni kezd a könnye. Megtörölné szemét, de szándékát menekülésnek véli Major, aki megragadja jobb csuklóját, és a padhoz nyomja. Kálmán ekkor jobb vállát jobb füléhez, bal tenyerét bal füléhez szorítja, hogy legalább az oltártól jobbra felsorakoztatott gyermekkórus fület sértő (valójában nagyon halk) énekét ne hallja. Hamar elfárad ebben a természetellenes helyzetben. És a könnye is tűrhetetlenül izgatja pilláit. Bal kézzel nagy nehezen kiperálja összeszorított jobb zsebéből a papírzsombokot, és itatni kezdi vele könnyeit. Mikor újra felnyitná szemhéját, a ministránsok épp vonulnak be a szentélybe és hajtanak térdet a tabernákulum felé. Kálmán keze pedig meglassul. Valamit felfedezett az orra tövében. Kitapogatja. Egy duzzanat az. Hólyag. És egyre nő, mert fájdalmat sugároz minden irányba. És ugyanilyen sugárzó fájdalmak jelentkeznek hasán, oldalán, a testén mindenhol. Intim részein is. Ott különösen sok. Ellöki magától Majort, és feláll, de talán elszakadtak inai, mert azt érzi: csontjai egymásra csúsznak. Összeroskad. Feje halántékkal ér földet. Még látja, ahogy a plébános,

miután megrökönyödve és dühösen végignéz rajta, a gyülekezet felé fordítja tekintetét, és keresztet vet. Mintha két lándzsából állna az a levegőbe rajzolt kereszt, mintha csak az ő és a hozzá hasonlók életét kioltani képződött volna meg. Érti, ahogy mellkasába, a szívébe hatol. Elsötétül előtte a világ. Csendben, mozdulatlanul fekszik. A környezet már nem akarja elemészteni. Éppen fordítva. A világoszöld falak, a puha kórházi ágy, a csészében gőzölgő erőleves mintha mankóként kúsznának hóna alá, hogy felemeljék, életre hívják. Kopognak. Major az. Egy kosár vérnarancsot meg egy fóliába csomagolt rántott húsos zsemjét hoz. Erőteltett jókedvel rángatja meg Kálmán haját.

- Felderítetted már a környéket? Milyenek a nővérek?
- Biztosan szépek. Nem foglalkozom velük.
- Ne játszd meg itt nekem a nagybeteg!
- Gyenge vagyok.
- Beszéltem az orvossal. Azt mondta, nincs komoly, szervi bajod, allergiarohamot kaptál, azért ájultál el. Kalciumot kell szedned.
- Mintha nem tudnád, mi készített ki.
- Pedig nem tudom. Mert ha tudnám, nem szerződhettem volna.
- Dobj ki!
- Dehogy doblak. Jóvá kell tenned, hogy kellemetlen helyzetbe hoztál minket. Mához egy hétre eljössz velem a Zemplénbe hótúrára. Persze, mi csak a végállomásra megyünk, kocsival. Ott fogjuk várni a katolikus iskola diákjait meleg teával és fánkkal. Egy-két fénykép, és teljesítve a hótúra-projekt.
- Nincs is hó. Azt mondja az előjelzés, újévig nem is lesz.
- Az nem számít. Ez a neve a túrának.
- Lehetne inkább „hóváró” túra.
- Igazad van. Szólok nekik. Látom, kezdesz magadhoz térni. Szóval ezzel kezdünk.
- Miért? Mi van még?
- A rákövetkező nap koszorúzunk a Kossuth Gimnáziumnál. Kabay János emléktábláját.
- Az a Kabay, aki feltalálta a morfiumgyártást?
- Igen. Száztíz éve született. A többi pártnak nem jutott eszébe. Mi lecsaptunk rá. Utána elmegyünk, és halászlét eszünk a Patkós csárdában.
- És mire jó ez?
- Van ott egy cigányzenekar. Készítünk pár közös képet. Ne mondják, hogy rasszisták vagyunk.
- Rendben.
- A halászcserda után a sérült gyermekek otthonába hajtunk. Nem tudom, mi annak az intézetnek a pontos neve. Valamit viszünk nekik. Csinálja a többi párt is. Mondjuk, egy szőnyeget. Aztán... Aztán, na, igen, van még valami... Hát igen, példát kell mutatnunk.
- Mi van még? – kérdi Kálmán balsejtelemmel a hangjában.
- Egy véradás.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Csabai László

Látó Szépirodalmi Folyóirat